

Fra bogen: Høven og Høven

C.S. Lewis

s. 9-26

Kapitel 1

LUCY UNDERSØGER KLÆDESKABET

DER VAR ENGANG fire børn. De hed Peter, Susanne, Edmund og Lucy; og denne historie handler om, hvad de oplevede, da de under krigen blev sendt væk fra London på grund af luftbombardementerne. De blev indkvarteret hos en gammel professor, hvis hus lå langt ude på landet, femten kilometer fra den nærmeste jernbanestation og tre kilometer fra det nærmeste posthus. Han var ikke gift, og han boede i et stort hus. Hans husbestyrerinde hed fru Macready, og foruden hende var der tre tjenestepiger. (De hed Ivy, Margrete og Betty, men har for resten ikke noget med denne historie at gøre.) Professoren var meget gammel. Han havde en masse busket hvidt hår og skæg, som dækkede det meste af hans ansigt, og de kom hurtigt til at synes godt om ham; men da han tog imod dem i entreen den første aften, forekom han dem så aparte, at Lucy (som var den yngste) blev en lille smule bange for ham, og Edmund (som var den næst-yngste) var lige ved at fnise og lod, som om han pudsede næse, for at skjule det.

Så snart de havde sagt godnat og var kommet ovenpå, gik drengene ind på pigernes værelse, for at de kunne snakke sammen om ham.

»Vi har vel nok været heldige, må jeg sige,« sagde Pe-

ter. »Det her tegner til at blive storartet. Den gamle fyr vil sikkert lade os gøre alt, hvad vi har lyst til.«

»Jeg synes, han er en sød gammel en,« sagde Susanne.

»Åh, hold op!« sagde Edmund. Han var træt, men ville lade, som om han ikke var det, og så blev han altid gnaven og tvær.

»Lad være at komme med den slags.«

»Hvad mener du med *den slags*?« spurgte Susanne.

»Og for resten er det på tide, at du kommer i seng.«

»Lad bare være med at bilde dig ind, at du er mor,« sagde Edmund.

»Tror du, du skal bestemme, når jeg skal i seng? Du kan selv gå i seng.«

»Mon det ikke var bedre, at vi alle gik i seng?« sagde Lucy. »Der kommer bare nogen og skælder ud, hvis de hører os råbe op her.«

»Vel gør der ej,« sagde Peter. »Jeg har jo sagt jer, at det er et af den slags hjem, hvor ingen blander sig i, hvad vi tager os for. Og for resten kan de slet ikke høre os. Det tager omtrent ti minutter at gå herfra og ned til spise-stuen, og der er masser af trapper og gange mellem dem og os.«

»Hvad var det for en lyd?« sagde Lucy pludselig. Det var et langt større hus, end hun nogen sinde før havde været i, og tanken på de mange gange med rækker af døre, som førte ind til tomme værelser, var ikke fri for at gøre hende lidt uhyggelig til mode.

»Det var bare en fugl, fjols,« sagde Edmund.

»Det var en ugle,« sagde Peter. »Det må være et helt fugleparadis her. Men nu vil jeg i seng. Lad os gå på opdagelser i morgen. Så I bjergene og skovene, lige før to-

get standsede? Her er sikkert både ørne og kronhjorte; og i alt fald må her være høge.«

»Og grævlinger,« sagde Lucy.

»Og ræve,« sagde Edmund.

»Ja, og kaniner,« sagde Susanne.

Men næste morgen silede regnen ned. Den var så tæt, at man hverken kunne se bjergene, skovene eller floden for enden af haven fra vinduet.

»Selvfølgelig skulle det gå hen og blive regnvejrr,« sagde Edmund.

De var lige blevet færdige med at spise morgenmad sammen med professoren og stod nu i den stue ovenpå, som var deres opholdsrum – en lang, lavloftet stue med to vinduer i den ene væg og to i den modsatte.

»Hold nu op med at gøre vrøvl, Edmund,« sagde Susanne.

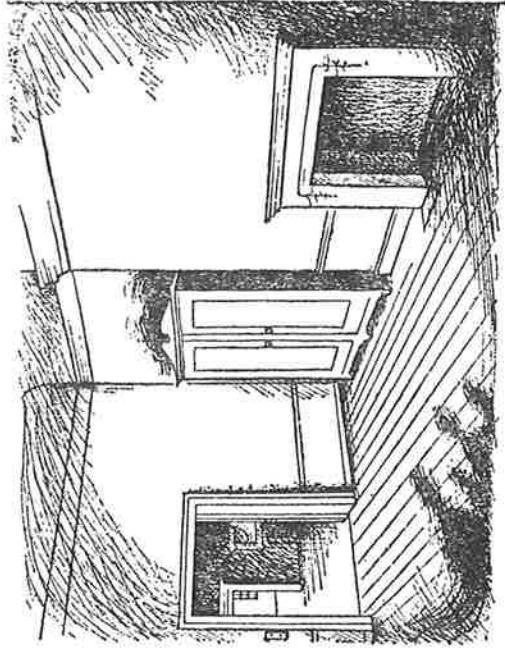
»Jeg tør vædde på, at regnen holder op om en times tid, og mens vi venter, har vi det da hyggeligt nok her. Der står en radio, og her er masser af bøjer.«

»Jeg skal ikke nyde noget,« sagde Peter. »Jeg vil på opdagelse i huset.«

De andre sagde, at det ville de også, og den opdagelsestour blev begyndelsen på deres eventyrlige oplevelser.

Det var et af den slags huse, som man aldrig synes at blive færdig med; det var fuldt af overraskelser. Bag de første døre, som de kiggede ind ad, var der kun gæsteværelser, ganske som de havde ventet; men snart kom de til en række stuer, som var fulde af malerier. I en af dem stod der desuden en interessant gammel rustning. Så kom de til en, hvor væggene var dækket af grønne gobeliner; i et hjørne af den stod der en harpe. Så gik de tre

trin ned og fem trin op; og der lå en slags lille sal med en dør, som førte ud til en balkon. Derefter var der en hel række værelser, som førte fra det ene til det andet. De var alle fyldt af reoler, og bøgerne så ud til at være meget gamle; nogle af dem var endnu større end den

Bibel, der ligger på alteret i en kirke. Kort efter kiggede de ind i en stue, som var helt tom, bortset fra et stort klædeskab; et af den slags, som har spejl i døren. Der var intet andet i den stue, bortset fra en død spyflue, som lå i vindueskarmen.

»Ingenting herinde,« sagde Peter, og de skyndte sig alle ud igen, med undtagelse af Lucy. Hun blev tilbage, fordi hun havde lyst til at prøve, om døren i skabet kunne lukkes op, skønt hun på forhånd var næsten sikker på, at den nok var låset. Til hendes overraskelse gik den op med lethed, og to mølkgugler trillede ud på gulvet.

Da hun kiggede ind, så hun, at der hang en mængde

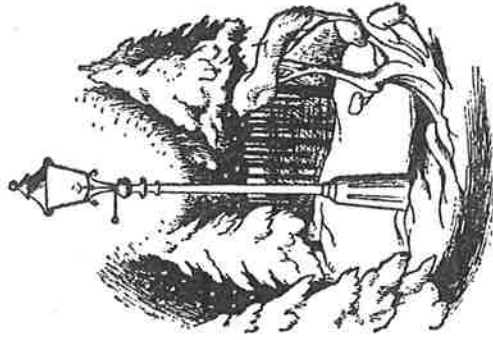
frakker og kåber – de fleste var lange pelskåber. Der var få ting, Lucy holdt så meget af, som lugten og den silkebløde fornemmelse af pelsværk. Hun trådte derfor ind i skabet, borede sig ind imellem kåberne og gned sit ansigt imod det bløde skind. Selvfølgelig lod hun døren stå åben; for hun huskede, at det er noget af det dumme, man kan gøre, at lukke sig inde i et skab. Snart borede hun sig endnu længere ind og opdagede, at der hang en række kåber til bag ved den første. Det var næsten helt mørkt derinde, så hun holdt armene udstrakt foran sig for ikke at løbe panden mod bagklædningen af skabet. Hun tog et skridt endnu, hun tog både to og tre, og hele tiden ventede hun at føle bagklædningens brædder mod sine fingerspidser; men hun følte stadig ingenting.

»Det må da være en kolossal garderobe,« tænkte Lucy, mens hun skubbede det bløde pelsværk til side for at komme endnu længere ind. Pludselig mærkede hun, at der var noget, som knasede under hendes fødder. »Mon det er flere mølkgugler?« tænkte hun og bøjede sig ned for at føle efter. Men i stedet for hårde, glatte bundbrædder var der noget blødt og meget koldt, som mindede om mel.

»Det her er da noget underligt noget,« sagde hun og tog et par skridt til; og nu var det pludselig ikke længere blødt skind, der gned mod hendes ansigt og hænder, men noget, som både var hårdt, stift og stikkende. »Det minder jo ligefrem om kvistene på et træ!« udbrød hun forundret. Og nu opdagede hun, at der var lys forude; ikke et par centimeter forude, hvor skabets bagklædning burde være, men længere fremme. Noget koldt og blødt dalede ned på hende, og lidt efter stod hun midt i en

skov. Det var nat; jorden var snedækket, og luften fuld af snefnug.

Lucy var en smule ængstelig, men også meget spændt og nysgerrig. Hun så tilbage over skulderen, og der, mellem de mørke træstammer, kunne hun endnu skimte den

åbne skabsdør og et glimt af det tomme værelse, som hun lige havde forladt. (Hun havde jo, som før sagt, ladet døren stå åben, for hun var en fornuftig pige, som vidste, at det er mere end dumt at lukke sig inde i et skab.)

»Jeg kan altid gå tilbage igen, hvis der er noget galt på færde,« tænkte hun og fortsatte derfor med at gå videre fremad mod det andet lys, mens sneen knitrede under hende ved hvert skridt, hun tog.

På små ti minutter nåede hun frem og opdagede, at lyset kom fra en tændt gadelygte; og mens hun stod og stirrede på den og spekulerede på, hvad en lygte skulle være godt for midt i en skov, og hvad hun nu skulle

gøre, hørte hun en trippen af små fødder, som nærmede sig. Lidt efter kom et mærkeligt væsen frem mellem træerne og ind i lygtens skær.

Han var kun en lille smule højere end Lucy. Over hovedet holdt han en paraply, hvis overflade var hvid af sne. Fra midt på livet og opefter var han som et menneske; men hans ben var akkurat som en gedebuks. Håret på dem var sort og glinsende, og i stedet for fødder havde han gedeklove. Han havde også en hale; men den fik Lucy ikke øje på lige straks, fordi han bar den elegant slået op over den arm, som holdt paraplyen, for at den ikke skulle slæbe i sneen. Han havde et rødt uldent tørklæde om halsen, og hans skind var rødbrunt. Han havde et mærkeligt, men tiltalende lille ansigt med et kort, spidst skæg og krøllet hår. Op af håret stak to horn, et på hver sin side af panden. I den ene hånd havde han som sagt paraplyen; under den anden arm bar han forskellige pakker med brunt papir om, og pakkerne og sneen fik ham til at se ud, som om han havde været på juleindkøb. Han var en faun.

Da han så Lucy, gav han et spjæt af overraskelse og tabte alle sine pakker.

»Nu har jeg aldrig set noget lignende!« udbrød faunen.

en overordentlig fornøjelse,« fortsatte han. »Tillad mig at præsentere mig. Mit navn er Tumnus.«

»Det glæder også mig at træffe Dem, hr. Tumnus,« sagde Lucy.

»Må det være mig tilladt at spørge dig, Lucy Evas-datter, hvordan du er kommet til Narnia?«

»Narnia, hvad er det for noget?«

»Dette land, hvor vi nu befinder os, hedder sådan,« svarede faunen. »Det strækker sig her fra Lygte-vildmarken og helt ned til den store borg, som ligger på Kap Paravel, der skyder sig ud i det store ocean mod øst. Vi kalder den Paravel Slot. Men du – er du kommet gennem urskoven mod vest?«

»Jeg – jeg kom hertil gennem garderoben i den tomme stue,« sagde Lucy.

»Ak,« sagde hr. Tumnus bedrøvet. »Havde jeg bare hørt lidt bedre efter i geografitimerne, da jeg var en lille faun, så ville jeg nu vide meget mere om de fremmede lande, du nævner; men nu er det desværre for sent.«

»Jamen det er jo slet ikke lande,« svarede Lucy leende. »Det er bare et sted der bagude – det vil sige – jeg er ikke helt sikker på, hvor. Vi har sommer der.«

»Og mens I har sommer, har vi vinter i Narnia,« sagde hr. Tumnus. »Og det har vi haft meget længe. Men vi bliver forkølede, hvis vi bliver ved med at stå og snakke her midt i sneen. Evas Datter fra det fjerne land, Tomtue, hvor der er evig sommer i den dejlige by, som hedder Gardaropa, har du ikke lyst til at komme med hjem hos mig til te?«

»Stor tak, hr. Tumnus,« svarede Lucy. »Men jeg tror næsten, at jeg må se at komme hjem.«

Kapitel II

LUCYS MÆRKE-LIGE OPLEVELSE

»GOD AFTEN,« sagde Lucy. Men faunen havde så travlt med at samle sine pakker op, at han ikke havde tid til at svare. Først da han var færdig med det, bukkede han let for hende.

»God aften, god aften,« sagde han. »Undskyld – jeg vil nødig synes nysgerrig, men – har jeg ret, når jeg gæfter på, at du er en datter af Eva?«

»Mit navn er Lucy,« svarede hun, for hun forstod ikke helt, hvad han mente.

»Ja, men du er – undskyld – er du ikke, hvad man kalder for en pige?« spurgte faunen.

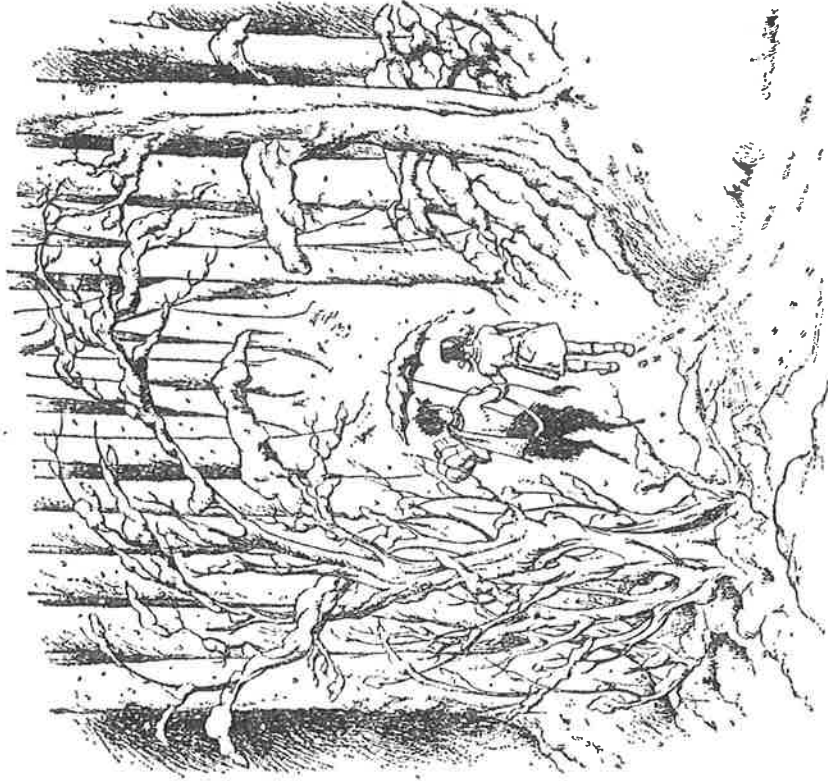
»Selvfølgelig er jeg da en pige,« sagde Lucy.

»Du er altså faktisk et menneskeligt væsen?«

»Ja, selvfølgelig er jeg et menneske,« svarede Lucy lidt forvirret.

»Vist så, vist så,« sagde faunen. »Det var også dumt af mig at spørge; men jeg skal sige dig: Jeg har aldrig før truffet en søn af Adam eller en datter af Eva. Det er mig en ære og en stor fornøjelse. Det vil sige – jeg mener –« og så gik han i stå, som om han havde været på nippet til at sige noget, han ikke ville, og i sidste øjeblik havde husket, at han hellere måtte tie stille med det. »Det er mig

»Jamen det er lige her om hjørnet,« sagde faunen. »Og jeg har ild i pejsten – og ristet brød og sardiner – og en kage med glasur.«

»Det er vældig pænt af Dem,« sagde Lucy. »Men jeg kan ikke blive ret længe.«

»Hvis du vil tage mig under armen, Evas Datter,« sagde hr. Tumnus, »så kan jeg holde paraplyen over os begge. Det er rigtigt, sådan – og så denne vej.«

Så vandrede Lucy gennem skoven arm i arm med

dette mærkelige væsen, som om de havde kendt hinanden hele livet.

Inden længe begyndte stien at blive ujævn; den slyngede sig op og ned, og der var klipper på begge sider af den. På bunden af en lille dal drejede hr. Tumnus pludselig til siden, som om han ville spadsere lige ind i en usædvanlig stor klippevæg; men i sidste øjeblik opdagede

Lucy, at han havde ført hende hen til indgangen af en hule. Så snart de var kommet indenfor, fik det varme skær af en dejlig brændeild hende til at blinke. Hr. Tumnus bøjede sig over den og tog med ildtangen en glød, hvormed han tændte en lampe.

»Nu skal det ikke vare mange minutter,« sagde han og hængte kedlen i en jernkrog over ilden.

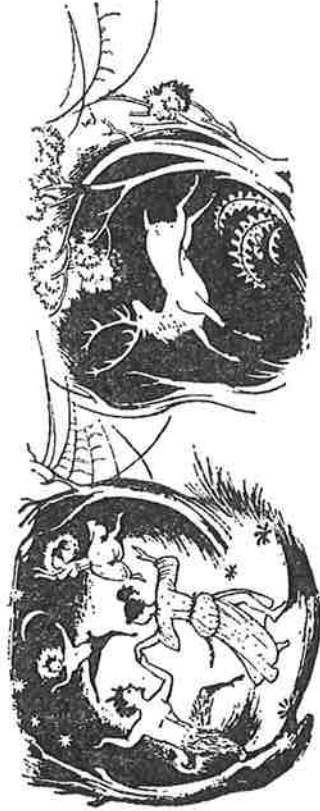
Lucy fandt, at hun aldrig havde set et hyggeligere rum. Det var en lille, tør, ren hule. Vægge og loft var den rødlige klippe. Der var tæppe på gulvet og to stole

(»en til mig og en til en god ven,« sagde hr. Tumnus). Der var også et spisebord, et anretterbord med en tallerkenrække over, en kaminhylde over pejsen, og over den ene et indrammet billede af en gammel faun med gråt skæg. I det ene hjørne var der en dør, som Lucy formodede førte ind til hans sovekammer, og langs væggen mellem døren og anretterbordet stod en reol fuld af bøger. Mens han dækkede bord, kiggede hun på bøgernes titler. En hed *Silenus' Liv og Breve*; en anden *Nymfer og deres Levemåde*. Der var en med titlen *Mennesker, Munke og Jagtbetjente – en Studie fra Folketroens Overdrev*, og på ryggen af en anden stod der: *Mennesket – Overtro eller Virkelighed?*

»Så tror jeg, alt er parat,« sagde faunen.

Det var et vidunderligt tebord. Der var et dejligt, brunt, blødkogt æg til hver og sardiner på ristet brød; derefter ristet brød med smør, mere ristet brød med honning, og til sidst en kage med sukkerglasur.

Da Lucy til sidst ikke kunne klemme mere ned, begyndte faunen at underholde hende. Han fortalte de fornøjeligste historier om livet i skoven; om baller ved mid-

natstid, når nymferne steg op af kilderne og dryaderne ud af træstammerne og dansede kædedanse med faunerne; om nattelange jagtselskaber, hvor man jog den mælkehvide hjort, som kan opfylde alle ens ønsker, hvis man fanger den; om skattejagter og spisegilder hos de vilde, røde dværge i de dybe miner og huler dybt under skoven;

om sommerens fester, når skoven er grøn, og gamle Silenus kommer på besøg, ridende på sit tykke æsel, og somme tider har selve Bacchus med i sit følge, og kilderne springer med vin i stedet for vand, og hele skoven holder fest uger igennem.

»Men ak, nu er det altid vinter,« sukkede han vemedig. For at lette lidt på den triste stemning, som hans sidste ord havde fremkaldt, åbnede han et etui, som stod på anretterbordet, og tog en mærkelig lille fløjte frem. Den så ud, som om den var lavet af siv. Han begyndte at fløjte, og tonerne, som han lokkede ud af den, var så levende, at Lucy på en og samme tid havde lyst til at græde og le og danse og falde i søvn.

Der må være gået flere timer, før Lucy rystede fortryllelsen af sig og sagde: »Åh, hr. Tumnus – det gør

mig så ondt at måtte afbryde Dem; det er en henrivende melodi – men ærlig talt, nu må jeg skynde mig hjem. Det var kun min mening at blive her et øjeblik.«

»Nu er det for sent,« sagde faunen, idet han lagde fløjten fra sig og rystede bedrøvet på hovedet.

»For sent?« råbte Lucy og sprang op. Hun var blevet temmelig bange. »Hvad mener De dog? Jeg må hjem lige med det samme. De andre kan ikke begribe, hvor jeg bliver af.«

»Men hr. Tumnnus dog! Hvad er der i vejen?« spurgte hun lidt efter; for i stedet for at svare, fyldtes faunens brune øjne af tårer. De begyndte at trille ned ad hans kinder og dryppe fra hans næse, og med ét skjulte han sit ansigt i hænderne og gav sig til at tudskræle.

»Hr. Tumnnus, hr. Tumnnus!« råbte Lucy forfærdet. »Hvad er der på færde? Er De blevet syg? Kæreste hr. Tumnnus, fortæl mig dog, hvorfor De græder.«

Men faunen blev bare ved med at hulke, som om hans hjerte skulle bryde, og selv da Lucy lagde armene om hans skuldre og lånte ham sit lommestørklæde, holdt han ikke op. Han tog det bare og blev ved med at tørre øjne og pudse næse, indtil det blev så vådt, at han ikke kunne bruge det mere; så vred han det med begge hænder, så at der blev en våd plet på gulvet.

Lucy tog ham i skuldrene og ruskede ham, mens hun råbte ham ind i øret: »Hr. Tumnnus, hold så op! Lige på minuttet, hører De! De skulle skamme Dem; det ligner ikke noget, at sådan en stor, voksen faun som De skaber Dem sådan. Hvad har De at tude for, må jeg spørge?«

»Åh-åh-åh,« sukkede hr. Tumnnus. »Jeg græder, fordi jeg er sådan en ond faun.«

»De er aldeles ikke nogen ond faun,« svarede Lucy. »De er en meget rar faun, synes jeg. De er den flinkeste faun, jeg nogen sinde har truffet.«

»Ak nej – det ville du ikke sige, hvis du vidste, hvad jeg har gjort,« svarede hr. Tumnnus. »Jeg er en ualmindelig slem faun. Jeg tror aldrig, der har været så slem en faun siden verdens begyndelse.«

»Jamen hvad har De da gjort?« spurgte Lucy.

»Min gamle far – det er hans billede der over pejsen,« sagde hr. Tumnnus. »Han ville aldrig i livet have gjort sådan noget.«

»Hvad for noget?« spurgte Lucy.

»Sådan noget, som jeg har gjort,« sagde faunen. »Jeg har taget tjeneste hos Den hvide Heks; det er, hvad jeg har gjort. Jeg bliver betalt af hende.«

»Den hvide Heks, hvem er det?«

»Det er jo hende, der har undertrykt hele Narnia. Det er hende, der sørger for, at det altid er vinter. Tænk dig – altid vinter, men aldrig jul!«

»Det var da forfærdeligt,« sagde Lucy. »Men hvad betaler hun Dem for?«

»Ja, det er det værste af det hele,« stønnede hr. Tumnnus fortvivlet. »Jeg er hendes slavejæger, det er, hvad jeg er. Se på mig, Evas Datter. Ville du tro om mig, at jeg var en faun af den slags, som træffer et stakkels uskyldigt barn i skoven, et som aldrig har gjort mig noget ondt, og er venlig og inladende over for det og inviterer det med hjem til min hule bare for at dysse det i søvn og så udlevere det til Den hvide Heks?«

»Nej,« sagde Lucy. »Jeg er vis på, at sådan noget ville De aldrig kunne gøre.«

»Jamen jeg har gjort det,« sagde faunen.

»Nå-e, ja-e,« svarede Lucy tøvende (for hun ville gerne holde sig til sandheden, men nænnede ikke at være for hård ved ham), »ja-e, det var jo meget slemt. Men De er nu så bedrøvet over det, at jeg er vis på, at De aldrig vil gøre det mere.«

»Jamen Evas Datter, begriber du da ikke?« sagde faunen. »Det er ikke noget, jeg har gjort. Det er noget, jeg er i færd med at gøre i dette øjeblik.«

Lucy blev helt hvid i ansigtet. »Hvad mener De?« råbte hun.

»Det er dig, der er barnet,« sagde hr. Tumnus. »Den hvide Heks har befalet, at hvis jeg nogen sinde traf en Søn af Adam eller en Datter af Eva her i skoven, skulle jeg fange dem og udlevere dem til hende; og du er den første, jeg har truffet. Og jeg har udgivet mig for din ven og inviteret dig hjem til te; og det har hele tiden været min hensigt at vente, til du faldt i søvn, for så at løbe hen og fortælle hende det.«

»Åh nej, det vil De da ikke, hr. Tumnus,« bad Lucy. »Det nænner De ikke, vel? Det må De endelig ikke gøre.«

»Jamen hvis jeg ikke gør det,« svarede han og begyndte igen at græde, »så opdager hun det ganske afgjort. Og så vil hun lade min hale hugge af og mine horn save væk og mit skæg rive ud, og hun vil svinge sin tryllestav over mine elegante spaltede kløve og forvandle dem til hæsle klodsede hestehove. Og hvis hun er helt ekstra rasende, så forvandler hun mig til en sten, og så må jeg stå som statuen af en faun i hendes afskyelige hus, indtil der engang kommer konger og dronninger på de

fire tomme troner i Paravel Slot. Kun himlen ved, hvornår det sker – hvis det overhovedet nogen sinde sker.«

»Det gør mig forfærdelig ondt, hr. Tumnus,« sagde Lucy. »Men må jeg ikke nok få lov til at gå hjem?«

»Selvfølgelig må jeg give dig lov til at gå,« svarede faunen.

»Det indser jeg nu. Jeg anede jo ikke, hvad mennesker var for nogen væsener, før jeg traf dig. Nu, da jeg har lært dig at kende, kan jeg umuligt udlevere dig til Heksen. Men så må vi af sted lige med det samme. Jeg skal nok følge dig til lygten. Derfra kan du forhåbentlig selv finde hjem til Gardaropa?«

»Ja, sagtens,« sagde Lucy.

»Vi må liste så stille som mulig,« sagde hr. Tumnus. »Hele skoven er fuld af hendes spioner. Selv enkelte af træerne holder med hende.«

De rejste sig, og uden først at give sig tid til at tage af bordet slog hr. Tumnus sin paraply op, bød hende armen og begav sig ud i sneen med hende. Hjemturen var helt forskellig fra den hyggelige spadseretur til faunens hule. De sneg sig tavse af sted, så hurtigt de kunne, og hr. Tumnus holdt sig til de mørkeste steder. Lucy åndede lettet op, da de atter stod ved lygten.

»Kan du selv finde hjem herfra, Evas Datter?« spurgte hr. Tumnus.

Lucy stirrede i den retning, hvorfra hun var kommet, og langt forude mellem træerne skimtede hun lige akkurat en stribe af lys, der mindede om dagslys.

»Ja,« sagde hun. »Jeg kan se døren til klædeskabet.«

»Så skynd dig hjem, alt hvad du kan,« sagde faunen. »Og kan du tilgive mig det, som jeg havde i sinde?«

»Selvfølgelig vil jeg da det,« svarede Lucy og trykkede ham hjerteligt i hånden. »Og jeg håber inderligt, at du ikke får alt for frygtelige ubehageligheder for min skyld.«

»Farvel, Evas Datter,« sagde han. »Må jeg få lov til at beholde lommeværket?«

»Det kan du lige stole på, at du må!« svarede Lucy, hvorpå hun tog benene på nakken og styrtede af sted mod det fjerne dagslys; og inden længe var det ikke stikkende grene, men bløde pelskåber, hun følte omkring sig, og i stedet for den knasende sne mærkede hun faste brædder under fødderne, og pludselig hoppede hun ud af klædeskabet og var atter i den tomme stue, hvor eventyret var begyndt. Hun lukkede skabsdøren i bag sig, så sig omkring og hev efter vejret. Regnen øsede stadig ned, og hun kunne høre de andres stemmer i gangen uden for stuen.

»Her er jeg igen,« råbte hun. »Her er jeg. Jeg er kommet tilbage og har det godt.«

Kapitel III EDMUNDS TUR GENNEM SKABET

LUCY LØB UD på gangen til de andre tre.

»Det endte godt alt sammen,« gentog hun. »Her har I mig igen.«

»Hvad i al verden er det, du snakker om, Lucy?« spurgte Susanne.

»Jamen har I da ikke spekuleret på, hvor jeg var blevet af?« spurgte Lucy forundret.

»Nå, så du har leget skjul, hva'?« sagde Peter. »Stakkels lille Lu har siddet og gemt sig, og ingen har lagt mærke til det! Du må virkelig gemme dig lidt længere, hvis du vil have, at nogen skal begynde at lede efter dig.«

»Jamen jeg har jo været borte i timevis,« sagde Lucy. De andre stirrede uforstående på hende.

Edmund bankede med sin finger på panden. »Skør!« sagde han forklarende. »Skingrende skør!«

»Sig os, hvad meningen er, Lu,« bad Peter.

»Den er nøjagtig, hvad jeg sagde,« svarede Lucy. »Vi var lige kommet fra morgenbordet, da jeg gik ind i skabet, og jeg har været derinde i mange timer og været til te og oplevet en masse mærkelige ting.«

»Hold nu op med det vrøvl, Lucy,« sagde Susanne.